

Hajnal Kitti

Hinta

Hajnal Kitti

Hinta

Szivárványálom könyvek sorozat

© Hinta

Copyright © Hajnal Kitti

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2019

Szerkesztő: Tira Nael

A borítót Hajnal Kitti ötlete alapján Seres Bence fotózta

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-6876-3

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

A családomnak, mert szeretem őket.

Páromnak, mert nem engedi, hogy szétessek, pedig az néha embert
próbáló meló, ráadásul ingyen.

A Szivárványálom csapatának, mert lett egy másik családom.

Tira Naelnek, mert elvisel, pedig ilyen hisztis írót szerintem még nem
hordott a hátán a föld.

A hangoknak a fejemben, bár néha megspórolnám a fejfájást.

A humoromnak, mert néha tényleg létezik.

Az Olvasóimnak, mert imádnivalóak.

Megnyugvás

Dobogó üresség
Felemészt, felemészt.
Száguldó emlékkép
Engem hív, mindig kér.

Titkos vágyakozás
Megtalál, rám talál.
Lassú szívdobbanás
Erősebb iramra vált.

Lágy, simogató kéz
Ártatlan nyúl felém.
Tiszta fény, mint az ég
Rám borul, körülér.

2019. október

Hajnal Kitti

1.

A fák levelei között újra és újra előbukkan a hold, ahogy a hinta lassan ring az éjszakában. Imádom a lágy mozgást, le-lecsukódik a szemem, egy régi dallam kúszik elő a tudatom mélyéről, azt dúdolgom, miközben fél lábbal lököm magam.

– Nem szédülsz még?

– Nem eléggé.

Amint Márk rágyújt, megcsapja az orrom a dohány keserűsége illata. Fél órával ezelőtt cigizni jöttem ki vele, aztán itt ragadtunk, és amikor elfogyott a mondanivalónk, némán meredtünk a sötétbe. Fázom, teljesen felhúrom a cipzárt a pulóveren, mégsem akarózik bemenni a házba. Épphogy csak tavaszodik, kabátot kellett volna venni, de nem volt anynyi eszünk.

– El fogsz aludni – jegyzi meg Márk mintegy mellékesen, a hangjában azonban feddés lapul, ki is röhögöm, amiért megint atyáskodik felettem.

– Akkor mondj valamit! Amilyen unalmas itt veled, nincs jobb dolgom, mint aludni.

– Én békésnek nevezném.

Hümmögök. Ma komoly hangulatban vagyunk, majdnem elfelejtkeztem erről. Ha hazalátogat, utána mindig ilyen: láncdohányzik és az életről filozofál. Nincs ugyan ellenemre, bár jobb szeretem, amikor vidám, a hülyeség sokkal inkább illik hozzá.

Felpillantok rá. Nem túl kényelmes ebből a szögéből, de látnom kell az arcát. Maga elé bámul, talán a parázs izzását figyeli, szomorúnak tűnik, ilyenkor nehéz legyőzni a késztetést, hogy megöleljem.

– Miért hagyod magad így felhúzni?

Ideges szusszanást kapok válaszként. Nem vitatkozik, csak újabbat szív a cigarettából. Persze tisztában vagyok vele, hogy kívülállóként könnyebb okosnak lenni. Ha az én családom lenne, talán engem is kiakasztanának, pedig azt viszonylag nehéz elérni.

Aprót dörren az ég, reflexből összerezzenek. Távoli hang, még sok idő, mire ideér a vihar, de én már előre várom. Imádom, amikor eláztatja a tájat az eső, elmossa a rossz hangulatomat is. Ha Márk nálunk van, sokszor akár fél órán át képesek vagyunk bámulni a verandáról a pusztítást.

Oldalra fordítom a fejem. Márk épp a telefonjával szöszöl, a mobil fényénél elgondolkodónak tűnik az arca, már amenyit a szóke tincsektől látok belőle. Szívesen rákérdeznék, mivel foglalkozik, de azonnal rájövök, amint felcsendül egy ismerős dallam: Riders on the Storm. Rajta kívül senkit sem ismerek, aki ennyire odáig van a régi zenéért, neki viszont a Doors a kedvence. Én szintén bírom a hangulatát, bár nekem olyan szorosan összefügg vele, hogy képtelen lennék nélküle hallgatni.

– Tudod, mi hiányzik most? – szólalok meg, de nem kell választ adnom a saját kérdéseimre, Márk azonnal rájön, le is olt érte.

– Nincs fű.

– Igenis, apu! – felelem vigyorogva, erre felvonja a szemöldökét.

– Ha így folytatod, elfenekellek.

– Ez ajánlat volt?

Nevet. Egy pillanat alatt levedli magáról a depressziót, csillog a szeme a vidámságtól. Feldob, hogy ezt én érem el nála.

– Álmaidban! – vágja rá, és miközben a mosoly az arcomon ragad, belül megint ott az a furcsa gondolat, mint minden hasonló helyzet után. Amikor ezt csináljuk, mindig úgy érzem, mintha flörtölnénk. Butaság az egész, mert lassan tíz éve a legjobb barátom, kötve hiszem, hogy máshogy nézne rám, arról pedig végképp fogalmam sincs, én tennék-e ilyet. Néha afelé húzok, hogy igen, és a rettenettől, ami legyűr, levegőt sem kapok.

Megint percek óta a holdat bámulom. Márk rég elszívta a cigarettát, csak neki sem akarózik felkelni. Igazság szerint azóta nem csinálunk semmi értelmeset, mióta megérkezett, nem mintha ez meglepő lenne tőlünk, ezt szeretem benne a legjobban, hogy velem sosincs semmi kötelező. Meg sem kérdeztem, itt alszik-e, úgyis tudom a választ. Ilyenkor sosem akar egyedül lenni.

– Többet haza sem megyek.

– Mindig ezt mondod.

Sóhajt egy nagyot, aztán feltápáskodik, megáll felettem, pont kitararja a holdat. Rápislogok, erre int a fejével, hogy menjek arrébb, és amikor megteszem, leül mellém.

– Néha olyan kibaszott erős a késztetés, hogy elküldjem őket a francba. Mármost véglegesen.

– Tudom.

Bólint, és a térdére támaszkodva bámulja maga előtt a földet. Vigasztalásképp enyhén átölelem, ami túlzás, mert inkább csak rászorítok a vállára egy kicsit, az egész fél percig sem tart, mégis elmosolyodik. Újabbat villámlik, akaratlanul kapom fel a fejem a jelenségre. Hamarosan dörgés követi, a szél egyre erősebben fúj, megborzongok.

– Nézzünk valami filmet, mielőtt az agyadra megyek? – kérdi Márk. Nekem tulajdonképpen mindegy, neki van szüksége figyelemelterelésre.

– Nem mész az agyamra.

– Tudom. Nincs olyanod – vigyorogja pofátlanul a képeembe. Annyira szemét, mégis röhögök, mert váratlanul ért a beszólás.

– Bekaphatod.

– Mondom én, hogy álmodozol.

Játékosan arrébb lököm, visszalök, ezzel szórakozunk, mielőtt rászánom magam arra, hogy végre bemenjek a házba. Közben megérkeznek az első esőcseppek, hűvösen gördülnek végig a bőrömön, megtorpanok, az ég felé fordítom az arcom, lehunyom a szemem.

– Ázni fogsz?

– Aha – felelem halkán, anélkül, hogy Márkra néznék. – Bánod?

– Felőlem. Ha lebetegszel, akkor viszont morcos leszek.

Elmosolyodom. Hallom a lépteinek súrlódását, de tudom, hogy úgymint megvár a teraszon, onnan figyel, ahogy eláztat az eső. Végtelen nyugalom száll rám, mintha a sejteimbe olvadna,

belém issza magát a cseppekkel. A gondolataim elmerülnek a semmiben.

Percekkel később Márk berángat a házba, és zuhanyozni parancsol. Átfáztam, de nem izgat, kifejezetten feltöltődtem. Amíg arra várok, hogy ő is végezzen a fürdőben, fel-alá járkálok a szobában, pakolászok, közben a hajamról igyekszem kicsit felitatni a vizet. Nem tudnám elképzelni röviden, de a szárítása mindig macerás.

Az íróasztal előtt megállok, a tekintetem odatapad a keretben álló fotóra. Ez a kedvencem Imiről. Olyan természetesnek hat, pedig pózolt, mert látta a kamerát. Tudom, hogy miattam csillogott a szeme, mindig így nézett rám. Az arcára voltak írva az érzései, ami tökéletesen tükröződik ezen a képen. Állítólag ugyanígy néztem vissza rá. Még emlékszem a barna tincsek selymességére, a bőrének illatára, az izmai tapintására. Az erőre, ami fizikailag és lelkileg belőle áradt, és aminek bármikor behódoltam...

Hiányzik. Már nem tombol bennem minden másodpercben, de folyamatosan ott van, lüktet. Mintha megszűnt volna dobogni velem együtt az én szívem is, hónapokig semmit sem éreztem. Nem jobb, hogy újra képes vagyok rá.

Lépteket hallok, de nem bírom elszakítani a pillantásom Imiétől. Az eddig érzett nyugalom helyét üresség váltja fel, azt kívánom, bárcsak újra meghalnának az érzéseim. Jobb lenne, mint ez a létezés, nélküle.

– Gyere aludni!

Márk végigsimít a karomon, a lány érintés furcsa mód kibránt a fájdalomból. Összezavarodva fordulok felé, rácsodálkozom a jelenlétére, pedig eddig is érzékeltem.

– Mindjárt.

Nem merek újra az íróasztalra pillantani, inkább megkerülöm az ágyat, bebújok Márk mellé. Annyit alszik mostanában nálunk, hogy a szüleim már gyanakodnak ránk, engem pedig mulattat a feltételezés. Szeretem, amikor Márk itt van. Olyankor tudok aludni.

– Reggel megint korábban kelsz?

– Igen. Majd szólok, ha idő van – válaszolom. Márk elhelyezkedik, és behunyja a szemét. A gyér fénynél nézem, ahogy a szőke tincsek az arcába hullanak, hallgatom a szuszogását, aztán álomtalan semmibe ájulok, csak a telefon ébresztőjére riadok.

– Rohadt korán van – motyogja Márk inkább a párnának, mint nekem, majd azzal a lendülettel durmol tovább. Elröhögöm magam a reakcióját szemlélve. Abszolút neki való a kötetlen munkaidő, mert bár ő is rendszertelenül alszik, velem ellentétben nagyon nehezen ébred. Ha én egyszer kinyitottam a szemem, nem tudok újra elaludni, akkor sem, ha még javában éjjel van.

Felmérem az időjárást odakint, és felsóhajtok. Minden csupa víz, az esti vihar eláztatta az egész környéket. Lúdbőrizik a karom a hidegtől, úgyhogy csalódottan megyek vissza a házba. A földszinti vendégszobában halk zenét kapcsolok, és ráállok a futópadra. Így, hogy Márk el tud vinni kocsival, kicsit több időm van, nem kell sietnem a készüléssel, bár a reggeli edzés egyébként sem hagynám ki. Márk szerint mazochizmus, nekem viszont gyerekkorom óta az életem része.

Egy órával később visszamegyek a szobába, hogy felkeltsem, és míg zuhanyozom, magához is térjen. Nem járok sikerrel, tíz perc múlva még mindig az ágy szélén ül kómás fejjel.

– Mi van, Csipkerózsika? Meg kell csókoljalak, hogy felébredj?

Felpillant rám, lesajnáló mosoly bújik meg a szája szegletében.

– Én alszom, és te álmodsz?

– A visszavágásaid kezdenek egysíkúak lenni – szólok be, erre viszont csak morran egyet, és eltűnik a fürdőmben. Mire ismét előkerül, végzek a beágyazással és az összepakolással. Nem szeretek kupit hagyni, mielőtt munkába indulok.

– Továbbra is akarok ilyen kockákat – mutat a hasamra, pedig már rémesen unom a témát.

– Akkor dolgozz értük – felelem, erre legyint egyet.

– Genetikailag képtelen vagyok izmosodni.

– Te genetikailag lusta vagy – cukkolom, bár tudom, hogy nem igaz, csak másképp vagyunk összerakva. Én nyugalmat nyerek a mozgásból, valamibe bele kell ölnöm az energiáim, ami fizikailag kimerít. Ő inkább szellemileg szeret elfáradni.

– Kapok kávé? – kérdezi megnyerő mosollyal, pedig úgyis ismeri a választ. Felkapom a táskám, lerobogok az emeletről, és mire Márk leér, kész a kávéja. Nem én vagyok ilyen gyors, ő szöszölte el az időt, szokás szerint.

Megreggelizünk. A szüleim csak most fognak felkelni, úgyhogy igyekszünk csendben lenni. Nekem nem kihívás, megszoktam, hogy amikor indulok, az emberek általában alszanak, Márk viszont hajlamos elfeledkezni erről.

Mire az autóba ülünk, már éber. Rutinosan vezet, néha az az érzésem, automatán csinálja, valójában oda sem figyel. Nekem jobban kell koncentrálnom, ha volánhoz ülök, nem megy ennyire természetesen.

– Este sietsz haza?

– Nem igazán – felelem kifelé bambulva. – Átmenjek?
– Örülnék neked.
– Szólhattál volna korábban, akkor pakolok ruhát – jegyzem meg. Márk felvonja a szemöldökét, egy pillanatra felém fordul. Egyértelműen mulattatja a korholásom.

– Legalább két váltásod van nálam, ne bosszants.

– Ki más bosszantanék? Akkor miért tartalak?

Márk elröhögi magát, tehát betaláltam.

– Hiányozna, ha nem tennéd – ismeri el mosolyogva, és nem tehetek róla, az én szám is mosolyra görbül. Visszafordulok az ablak felé, figyelem az ébredő várost. A tegnapi eső mindenhol mutatja a nyomát, de ahogy nézem, a külső kerületek jártak rosszabbul, leszakadt faágak hevernek szerteszét. Bent jobb a helyzet. Igaz, a fa alapból kevesebb...

– Inkább, mint a hó – mondja Márk, mintha csak olvasna a gondolataimban. – Isten őrizzen még egy márciusi fagyhaláltól!

– Miért, nem szeretnél az autópályán éjszakázni?

– Minden vágyam.

Leparkol a munkahelyemtől két sarokra, és felém fordul.

– Legyél jó – köszön el. Fogalmam sincs, miért ezzel a fordulattal, de már megszoktam.

– Te is.

Kiszállok a kocsiból, és megvárom, míg eltűnik a szemem elől, mielőtt elindulok az épület felé. Lassan sétálok az utcán, mert rengeteg időm maradt, így unalmamban a szembejövő embereket figyelem. Majdnem mindenki siet, hozzájuk képest kirívó a tempóm és a nyugalmam, én azonban élvezem, hogy van lehetőségem kicsit bambulni munka előtt.

Zenét kapcsolok, lágy dallamot választok, visszafogom a lépteim. Kiélvezem a hűvös, ráérős reggelt.

A napom gyorsan eltelik. Ha dolgozom, igyekszem csak arra koncentrálni, mindig találok valami feladatot, ami leköt. Márk ezt nem érti meg, hogy számomra ez egyáltalán nem unalmas, és végképp nem megterhelő. Teljesen kitölti a figyelmem, nem marad időm a saját dolgaimon töprengeni, és nekem erre Imi halála óta kifejezetten szükségem van. Recepción sosem lehet unatkozni.

A temetés után is ez kellett volna. Otthon minden rá emlékeztetett, de a szüleimnél sem találtam a helyem, miután hazaköltöztem. A hiány és a gyász egész nap kínozott, attól féltem, beleőrülök. Most jó így, a szabadnapok alatt viszont sokszor továbbra sem tudok magammal mit kezdeni, ezért folyton Márknál lógok.

Ő azonban a sokadik csengetésre sem nyit ajtót, telefonon is hiába hívom, szóval tanácstalanul toporgok egy darabig a bejárat előtt, aztán feladom, és előkotrom a táskám mélyéről a kulcsom. Ritkán használom, nem szeretek csak úgy bemenni hozzá, főleg, mióta megint lakótársa van. Igaz, őt elég kevészer látom, akkor is mindig mással, amiért Márk kifejezetten fúj rá.

Mivel hangos zene szűrődik ki a konyhából, meg sem próbálkozom köszönéssel, hanem leveszem a cipőm, és megállok a konyhaajtóban. Márk énekel, úgyhogy csak rövid ideig bírom röhögés nélkül, erre viszont felém pillant, és frászt kap.

– Adj ki valami hangot! – rivall rám, amivel csak annyit ér el, hogy még jobb kedvem lesz. Kicsit halkít a zenén, de

nem kapcsolja ki, sőt automatikusan dúdolja tovább a dalt.
lamot.

– Próbáltam – felelem, és a telefonjára mutatok. – Se a csen-
gőre, se a hívásra nem kerültél elő. Mentem volna haza?

– Bocs? – villant rám egy megnyerő mosolyt, olyat, amivel
általában leveszi a pasikat a lábukról, és hirtelen átérzem,
miért van ilyen hatása. Olyan csintalanul kisfiúsnak tűnik,
pár másodpercre én is elveszítem a fonalat, pedig ezt a reak-
ciót még sosem váltotta ki belőlem. Nehezen szakítom el a
pillantásom, csak akkor sikerül, amikor elkomorodik.

– Meg van bocsátva – mondom kissé összezavarodva,
majd körbenézek a konyhában, és rögtön elfelejtem az előb-
bit. – Mit sütsz?

A lelkesedésemem jót szórakozik.

– Azt hiszed, kapsz belőle? – cukkol, de úgyis tudom,
hogy nem gondolja komolyan. Viszont reggel semmivel sem
utalt rá, hogy ez a mai programja, ami egyet jelent: valamivel
felhúzta magát.

– Mi történt? – A hozzávalókra koncentrálok, nem szól
semmit, úgyhogy hamar leesik a nyilvánvaló. – Robi?

Ingerülten felszusszan, leteszi a fakanalat, és a pultnak
támaszkodik. A nadrágja valószínűleg csupa liszt lesz, de
nem igazán érdekli. Így már kiszűrom rajta az idegesség és a
csalódottság jeleit, fogalmam sincs, miért nem vettem észre
azonnal.

– Megint nem beszéltetek?

– Pár percet, aztán rohant – válaszolja kelleetlenül. Össze-
fonja a karját a mellkasa előtt, tanácstalanul bámulja maga
előtt az asztalt.

– Ez a negyedik vagy ötödik nap, amikor leráz?

– Negyedik – morogja. Megpördül, majd mielőtt ismét nekiállna sütni, a fakanállal felém mutat. – Ez nem jelent semmit. Elfoglalt.

– De, jelent. Azt, hogy hanyagol.

– Most ment vissza, ilyenkor újra fel kell vennie a ritmust – vágja rá, én pedig közel kerülök hozzá, hogy hitetlenkedve felnevessek. Amikor Robi itthon volt, akkor sem foglalkozott vele annyit, mint régen, de ezt most hiába mondanám, Márk megint becsukja a szemét.

– Ahogy érzed – sóhajtom, ezzel a beletörődéssel viszont elérem, hogy Márk újra felém forduljon, az arcán gondterheltség tükröződik.

– Nekem kellene haragudnom rá.

– Valóban – felelem meggondolatlanul, erre Márk morcos lesz, és ha így haladunk, össze fogunk zördülni.

– Mire célozatsz?

Nem válaszolok azonnal, nagyon igyekszem megválogatni a szavaim. Ha most megint azzal hozakodom elő, hogy ennek a kapcsolatnak szerintem nincs jövője, Márk le fogja üvölteni a fejem, mint a legutóbb, mondván, ez az ő döntése, és semmi közöm hozzá. Mivel voltaképp igaza lenne, így más módszerrel próbálkozom. Kicsit közelebb sétálok, megállok közvetlenül mellette.

– Nem szeretem, amivé tesz téged ez a nyitott kapcsolat. Folyamatosan egyéjszakás kalandokba menekülsz. Te nem ilyen vagy.

Ezzel telibe találok, látom a reakcióján, ahogy elfordítja a fejét, és néhány másodperccel később megrázza magát.

– Az én dolgom.

Fáj az elutasítás, a dac, amivel kizár, de ilyenkor semmit sem tehetek. Fogalmam sincs, Robi mivel szédítette így el, miért vár rá Márk ennyi ideig, miközben rajta kívül mindenki számára nyilvánvaló egy ideje, hogy feleslegesen. Másfél éve hagyta itt Anglia kedvéért, kizártnak tartom, hogy visszajön hozzá.

– Jól van.

Leülök a konyhaasztalhoz, és tüntetőleg a mobilomba feledkezem. Segíteni amúgy is ritkán enged, ráadásul épp mérges rám, hagynom kell lenyugodni. Belül viszont jobban tombolok, mint máskor, nehezen győzöm le magamban a késztetést, hogy a lelkére beszéljek.

– Nekem is hiányzik a romantika. Jó lenne, ha végre hazaköltözne – magyarázza pár perccel később, békülékenyebb hangulatban, úgyhogy ennek megőrzése érdekében csupán egy mosolyt kap, a véleményemet inkább megtartom.

Féltem őt. Nagyon árnyéka önmagának, ennél sokkal sugárzóbb szokott lenni. Mióta ismerem, mindig kitűnt a tömegből, bár az elején nem volt ennyire a társaság lelke. Végtelenül vonzó személyiség, aki már akkor felkeltette az érdeklődésem, mikor még alig szólalt meg. A megismerkedésünkkel még szűz volt, ahhoz képest számomra durva, amit mostanában művel, főképp, hogy mindig hosszútávon gondolkodott. Robi elrontotta őt, és ezért elmondhatatlanul gyűlölöm, pedig ritkán érzek így valaki iránt. Annyira erős ez az érzés bennem, hogy titkon azt remélem, sosem jön haza, és Márk végre újra önmaga lehet. Életvidám, kevés árnyékkal...